

Arbejdsraadet i nærværende Lov, bestaar i, at den tilfaldekomne Person efter hint Lovforslag ad hoc skulde vælge to Arbejdere, som skulde varetage hans Interesser, medens efter det foreliggende Lovforslag Arbejderne ere faste Medlemmer af Arbejdsraadet. Det er Forskellen, og i den Retning er der ikke fra det ærede Medlems Partisfællers Side stillet noget som helst Forslag til Ændring, idet Arbejderne i deres Ændringsforslag ogsaa vare faste Medlemmer af Arbejdsraadet. Hvad Spørgsmaalet om Livrenterne angaar, have vi i Udvalget ikke haft nogen som helst Betænkelighed ved at overlade det til det kongevalgte — eller væsentlig kongevalgte — Arbejdsraads Afgørelse, paa hvilken Maade og paa hvilket Sted de eventuelt købe disse Livrenter, og vi nære fremdeles ingen Betænkelighed i saa Henseende. Jeg tror ikke, at der er nogen Anledning til at autorisere Selskaber i den Retning. I det hele taget er det ærede Medlem altid inde paa Socialreform, Formynderskab, Tvangen, snart for den ene, snart for den anden, for Arbejderne, Arbejdsgiverne, Arbejdsraadet, medens vi staa paa det modjatte Standpunkt indtil videre. Man har ej heller endnu hørt, at nogen er kommen til kort i Henseende til danske Livsfor sikrings selskaber. At jeg har reddet Landet fra at faa en daarlig Lov, er muligt, men at jeg har reddet Landet i og for sig, har jeg aldrig tænkt mig, kun at jeg maaste har bidraget mit til, at vi ikke i sin Tid fik en Lovgivning, som jeg anser ikke blot for uretfærdig, men tillige for overordentlig farlig. Jeg tror, at vi ville have faaet mange flere Ulykkestilfælde efter den Lov, mange flere end nu, og at det vilde være blevet endnu værre her end i Thykland i saa Henseende. At jeg har bidraget mit til at forhindre dette, tror jeg nok, det ærede Medlem kan udtale, men at jeg har reddet Landet! Det har ikke en Gang det ærede Medlem gjort den 1ste April 1894. Ingen af os har gjort det; vi gøre vort bedste her, og saa maa man for Resten bede om, at der ikke bliver skudt paa dem, naar de gøre deres Skyldighed. Nu siger det ærede Medlem til Slutning, at Landbruget er der stemt om, han eller hans Meningsfællere have stillet Forslag om Landbrugets Forsikring! Ja, det tror jeg dog nok, jeg kan bestride Rigtigheden af. Der er virkelig ikke stillet noget Forslag om Landbrugets Arbejderes Forsørgelseslov efter Ulykkestilfælde. For det første gjaldt det, som blev foreslaet, ikke særlig for Landbruget, men tillige for Haandværket og forskellige andre, ogsaa for Fiskerne. Dernæst var det i Virkeligheden ikke andet, der foresloges, end hvad der vilde opnaas

ved at skrive ind i Loven — hvad man for Resten godt kunde overveje, om man ikke burde gøre — at naar der bliver tilstaaet Personer Understøttelse af det offentlige som Følge af Ulykkestilfælde, skulde Beløbene ikke regnes lige med anden offentlig Hjælp, altsaa ikke som Fattighjælp med dennes Virkninger. Det var i Virkeligheden det, som stod i de Herrers Ændringsforslag, slet ikke mere, Virkningen vil ikke blive en anden, end naar vi havde sat saa Linier af nævnte Indhold ind i Lovforslaget, idet det jo fremdeles var overladt Kommunerne at give saa meget eller saa lidt, de vilde, altsaa hde offentlig Hjælp i Anledning af Ulykkestilfælde, som ikke indgik under Arbejdsgivernes Ansvarlighed. Men det var ikke det, man foreslog i 1891. Hvis det altsaa er den sociale Reform, som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgtreds nu ønsker, saa vil jeg sige, at hans Fordringer i alt Fald nu i 1897 ere meget mere beskedne, end de vare i 1891, da der vedtoges 66²/₃ pCt. af Arslønnen i aarlig Rente for de paagældende, saa længe de levede, og der ikke var Tale om offentlig Understøttelse.

K. Bøjsen: Ja, den ærede Ordfører forstaar ikke ved Forsikring andet end det, som falder ind under hans eget Begreb, nemlig Erstatning. Han mener, at naar der er stillet Forslag om at sørge for de paagældende, skaffe dem Forsørgelse, er det ikke Forsikring, fordi det svarer ikke til hans Begreb om Forsikring, som kun er Erstatning. Men det er jo netop det, hvorom den ærede Ordfører og jeg ere saa absolut uenige. Jeg mener, at man kan sørge for sine Arbejdere paa anden Maade end netop ved dette teoretiske Begreb, denne Erstatning, som aldrig nogen Sinde bliver en Erstatning. Den ærede Ordfører lagde mig i Munden, at jeg skulde have sigtet ham for at have reddet Landet. Nej, det har jeg slet ikke sagt, jeg mente, at han følte sin Sejr ved at have reddet Landet for den nævnte Lov; det er noget helt andet, saa den ærede Ordfører behøvede ikke at være særlig vittig i den Anledning. Men den ærede Ordfører har saa ondt ved at holde fast ved det, hvorom der er Tale, hans Tanker synes undertiden at løbe lidt vild. Naar vi diskutere f. Eks. om Arbejdsraadet, saa har jeg sagt derom, at der til 2den Behandling var fra mine Meningsfællere stillet et Forslag om, at Kjøbenhavns Magistrats Andel i Sammensætningen af dette Arbejdsraad skulde udgaa, og at i Stedet derfor Indenrigsministeren skulde kalde de paagældende Arbejdsgivere; men det har den ærede Ord-